

er der ikke Tale for Diebliffet. ThorsHAVN er den Commune, som har det største Folkeantal paa Færøerne, og dette Antal boer ogsaa mere samlet, end det paa andre Steder er Tilfældet. ThorsHAVN er derhos den Commune paa Færøerne, der staaer meest i Forbindelse med Jyderverdenen, og derfor har den faaet Dinene op og faaet Sands for det Garnlige, som flige Institutioner have bragt andre Steder. Jeg antager saaledes, at det vil være til sandt Gavn for ThorsHAVNS Udvikling, at den faaer sin egen communale Bestyrelse. — Med Hensyn til selve Forslaget har jeg Intet at sige; jeg har personlig været med at drøfte og vedtage det foreliggende Lovudkast i Færøernes Lagting, ligesom ogsaa dette Lovudkast, som det ærede Thing bekjendt, har været til Behandling i det andet Thing og der er vedtaget i sin oprindelige Form. Jeg skal nu tilføje, at jeg anbefaler Sagen til det ærede Things saa hurtige Fremme, som det er muligt.

Da' ellers Ingen ønskede at høre sig, gik man til Afstemning, hvorved Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges eenstemmig med 60 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til næste Dags Aften Kl. 10.

Man gik derefter til det næste Nummer paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af „Udkast til Lov angaaende Ordningen af de til Haugevæsenet paa Færøerne hørende Forhold“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1041 ff.)

J. Petersen: Det Lovforslag, som her foreligger, omfatter, saa at sige, Færøernes vigtigste Institutioner, deres vigtigste Næringskilder, thi det omfatter næsten alle Landboforholdene deroppe. Det omfatter Faareavl, Kograsningen, Hesteavl, Gaaseholdet og Alt, hvad dertil hører; men af disse Forhold er dog Intet i den Grad vigtigt som Faareavl, der er

en af Færøernes allervigtigste Næringskilder, og det er derfor ret at ønske, at denne Næringsvei maa drives saa fuldstændigt og saa hensigtsvarende, som det er muligt. Men skal dette kunne skee, skal Faareavlens drives paa den hensigtsmæssigste og for Verne gavnligste Maade, saa maa dette Forhold ordnes ved visse faste lovhjemlede Regler. Det gaaer paa Færøerne som paa andre Steder, at det ene Forhold griber ind i det andet, snart medvirkende, men ogsaa ofte modvirkende. Naar saaledes to Forhold komme til at gribe modvirkende ind i hinanden, er det nødvendigt, at der maa bestemte Regler for at sætte Grændsen imellem dem. Det Forhold, her havees for Die, som meest griber ind i Faareavlens, er Fiskeriet, som er saa vigtigt for Færøerne, at jeg ikke er istand til at sige, hvilket jeg skal kalde Nr. 1 og hvilket Nr. 2, enten Faareavlens eller Fiskeriet. Det kan vel synes underligt, at Fiskeri og Faareavl, som ere to saa forskjellige Syssler, skulle kunne gribe ind i hinanden; men det bliver ikke saa paafaldende, naar man sætter sig ind i Forholdene deroppe. Det er som bekjendt Tilfældet paa Færøerne, at Enhver, som der er Landbruger, ogsaa er Fisker. Naar man fraregner enkelte Handelsmænd og de saa Embedsmænd deroppe, er det de samme Personer, der drive Landvæsen og Fiskeri, og de, der ere de dygtigste til at drive Faareavl, ere ogsaa i Almindelighed de dygtigste til at drive Fiskeri, fordi det er de Folk, der ere i deres kraftigste Alder. Man kan let indsee, at de, der ere paa Fiskeri, ikke samtidigt kunne varetage deres Dont paa Fjældene med at drive Faarene, og at omvendt de, der vanke om paa de Steder, hvor Faarene skulle græsse, ikke samtidigt kunne være paa Fiskeri. Derfor som det nu var Tilfældet, at enhver Haugeeier havde sit Stykke særskilt for sig selv, eller havde det i Forening med enkelte Andre affondret fra de øvrige Stykker, da var der ikke Tale om saadan Indgriben, thi da var det Vedkommendes egen Sag at vælge imellem, om han bedst havde sin Fordeel paa Vandet eller paa Lan-